

Sagd: Det er angaaende dette Spørgsmaal, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Kreds udtalte sig saaledes: Han indrømmede, at Nægtelse af Finantsloven er Noget, der i Følge sit Væsen ikke hører hjemme indenfor Forfatningens Grændser; det er enstydigt med Fornægtelse af Statens fortsatte Bestaaen. Det er klart nok Finantslovens Nægtelse er ikke et Begreb, der hører hjemme i Statsretten. De Forestillinger, man i tidligere Tider af vort Frihedsliv kan have haft om Finantslovens Nægtelse som et yderste parlamentarisk Kampmiddel, de bero paa en naiv Misforstaaelse. Sverken retligt eller historisk vil der i noget Lands forfatningsmæssige Statsordning findes Blads for en Fremgangsmaade, der involverer en Fornægtelse af selve Statens Eksistens. Det er, hvad en af Hvertallets egne fremragende Mænd har udtalt om den Sag. Jeg henholder mig til dette, og naar de konservative Klubber, hvis Talsmand jeg i dette Dieblit er, udtale sig i samme Retning, saa viser det Dplæste, at der er Mænd indenfor Hvertallet, der have samme Opfattelse som de. Det var nu med Hensyn til dette Punkt. (Ufbrydelse.) Ja, det kommer an paa, om de hører lidt forsigtigt. Det ærede Medlem for Middelfart (Mourad) kom atter i Dag tilbage til Neitheorien, til den Udtalelse af ham, som jeg allerede i et tidligere Møde har mødagaet, den nemlig, at Regjeringen ved at optage paa den provisoriske Finantslov Boster, som Folkethinget har nægget, stillede sig — sagde han nu — paa et absolutistisk Standpunkt, tidligere sagde han, at den begit Grundlovsbrud. Det har i alt Fald ikke været det ærede Medlems Anskuelse tidligere. Han har i alt Fald selv offentlig udtalt i 1874, da han berørte de Betæneligheder, der er for Regjeringen ved at komme ind paa en saadan Vej, følgende: „Thi selv om man ikke kan fratjende Regjeringen Magt til i Herhold til et tidligere Præcedens at give en provisorisk Finantslov, saa er det dog en Selvfølge, at denne maa indskrænke sig til det Nødtørstige“. Man vil heraf se, at her har den høitæredede Taler aldeles ikke opstillet den Begrændsning, om Folkethinget har bevilget det eller ikke, men kun om det er nødtørstigt, hvilket altsaa vil sige: Det, som efter Regjeringens Overbevisning er det absolut Nødvendige til Statsstyrelsens Gang. Denne Begrændsning, føler jeg mig fuldt forvisset om, har Regjeringen ogsaa fulgt, og naar den altsaa har gjort det, kan den ærede Taler ikke med Røje, i alt Fald saafremt han vil være sin Fortid bekendt, udtale sig saa strengt om

Regjeringen, som han her har gjort. Endnu skal jeg for ikke at trætte det høie Thing kun gjøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgfreds (H. Holm) gav os i Gaar en Fremstilling af, hvad han forstod ved en Mand. Jeg vil nu tilstaa, at jeg fandt mig grumme lidet tilfredsstillet ved hans Forklaring. Jeg lægger et meget større og fyldigere Begreb ind i Udtrykket „Mand“; end han lægger deri. Først og fremmest betyder en Mand jo En, der til enhver Tid er rede til at staa til Ansvar for sine Udtalelser og for Opfyldelsen af sine Pligter. Det: I dette Thing, hvor man ikke kan drages til Ansvar for sine Udtalelser uden med Thingets Samtykke, som Erfaringen jo har vist en noget vanffelig at erhverve — dette: Saa en krænkende Maade at udtale sig om Andre uden at bære det fulde Ansvar for sine Udtalelser, det er det, jeg mindst af Alt anser for at være en Mand. Den ærede Taler tillod sig, at give en Fremstilling af Forholdene, ogsaa af Ministeriets Stilling, der stod i den stærkeste Modstrid med disse Forhold, saaledes som de ere i Følge vor Erfaring og Kundskab. Han sagde saaledes, at Ministeriet i Fjor, den Gang den 1ste April nærmede sig, og da Fællesudvalget efter hans Fremstilling var i Begreb med at opnaa Enighed med hinanden om Finantsloven, at Ministeriet da havde sendt Rigsdagen hjem. (Mourad: Hør!). Er det ærede Medlem enig deri, vil det gjøre mig meget ondt paa Grund af min fra gammel Tid stedsbevarende Hviagtelse for det ærede Medlem, thi jeg, som den Gang ogsaa var til Stede her, har ikke hørt et eneste Medlem, være sig af Høire eller Venstre, udtale Andet end fuldstændig Enighed om, at Fællesudvalgets Bestrebelser vare strandede. Saaledes staaer den Kundskab, vi Andre have om Sagens Gang, og naar Sagen altsaa fremstilles her paa modsat Maade for derigjennem at søge et fornærmeligt Angreb, ja næsten Insinuationer mod Regjeringen, uden at bære noget Ansvar for det, saa er det mindst af Alt, hvad jeg kalder en Mand.

Første Viceformand (Høgsbro): Et fornærmeligt Angreb paa Regjeringen har ikke fundet Sted uden at være paatalt.

Saastrup: Ja, det ærede Medlem, som nu satte sig, og det ærede Medlem for Fredensborg Amts 3die Valgfreds (Dinesen) lader det jo næsten til, skulle være Regjeringens Ordførere; de ere jo næsten som Ordførere for Provisoriet bleve permanente her i Salen, og det kunde synes underligt, at der